

rorvirksomhed eller planlægge terrorvirksomhed, kan dømmes. Det er da skandaløst, at vi er kommet dertil i samfundet, at retssikkerheden bliver brudt i en sådan grad, at vi har folk gående rundt, som efter efterretningstjenestens mening burde sidde i en fængselscelle. Man burde skamme sig over, at man ikke gennemfører et lovforslag på en ordentlig måde, sådan at vi kan få en behandling, som gør, at den pågældende enten kan blive dømt eller selvfølgelig blive frikendt, hvis det viser sig; at der ikke er hold i det fra efterretningstjenesten.

Jeg kan godt forstå, at integrationsministeren sidder og kigger ned i bordet, for er der nogen, der burde skamme sig, er det integrationsministeren. Vi ved godt, at sandheden først kommer for en dag, når integrationsministeren lader sig pensionere og forhåbentlig skriver sine erindringer, så man kan få det her griseri frem i offentligheden. Men at flertallet i Folketinget på den måde misbruger sin magt ud over alle grænser og forsøger at narre befolkningen til at tro, at Kurt Westergaard har fået en større tryghed med det her forslag, er så skammeligt, at det ikke burde være overgået Folketinget.

Jeg synes, at det er vigtigt, at vælgerne får at vide, at det her under ingen omstændigheder fører til en større retssikkerhed for Kurt Westergaard. Danskernes retsfølelse bliver overhovedet ikke tilgodeset her. Tværtimod er regeringen blevet drevet rundt i manegen af Dansk Folkeparti, fordi man midt under en finanslovforhandling skulle have lidt ekstra tv-tid. Føj, siger jeg bare.

Kl. 16:31

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ja tak. For en god ordens skyld skal jeg sige, at det er lovgivningen, vi praktiserer her i Folketinget.

Fru Line Barfod.

Kl. 16:31

(Privatist)

Line Barfod (EL):

Der har været diskuteret mange aspekter i forbindelse med lovforslaget, både under førstebehandling og andenbehandling. Det, der for mig er afgørende at få sagt noget om i det her indlæg, er spørgsmålet om forholdet til grundloven. Der er problemet, som hr. Høgni Hoydal også var inde på, med, at man her laver et lovforslag, der klart handler om én person. Det fremgår også af det populære navn i offentligheden, tuneserloven. Det, der har været begrundelsen hele vejen igennem, har været én person,

og det, der har været begrundelsen, har været, at Højesteret ikke mente, at der var blevet forelagt tilstrækkelig mange beviser til, at man kunne berøve denne ene person friheden. Derfor vedtager Folketingets flertal så en lov for at sikre, at man kan berøve denne ene person friheden. Det klæder ikke Folketingets flertal, og det er i betænkelig meget nærhed af at gå ind på magtens tredeling at påtage os de opgaver, der normalt ligger hos enten den dømmende eller den udøvende magt. Det mener jeg Folketinget skal afstå fra.

Der er flere, der har henvist til, at Justitsministeriets embedsmænd har lovet, at vi ikke er på kant med grundloven. Det er det samme Justitsministerium, der sagde, at Tvindloven heller ikke var på kant med grundloven. Det er det samme Justitsministerium, der var involveret i tamilsagen og heller ikke der mente, at der var nogen problemer. Det er, som andre har været inde på under debatten, højst forudsigeligt, at Justitsministeriet ikke vurderer, at der er problemer i forhold til grundloven.

Professor Henning Koch var blevet bedt om at komme til en høring og fremlægge sin vurdering i forhold til grundloven. Det gjorde han, og han mente, at forslaget var i strid med grundloven. Han byggede det på tre præmisser, og jeg har endnu ikke hørt nogen saglige argumenter fra regeringen imod de tre præmisser.

Den første præmis var, at efter dansk ret er der tale om en frihedsberøvelse. Der ligger en dom, en højesteretsdom, fra 1959, der fastslår, at der er tale om en frihedsberøvelse, også selv om der ikke er tale om en indespærring. Regeringen har ikke fremlagt en eneste højesteretsdom, der tilsidesætter den dom fra 1959. Regeringen siger, at det kræver indespærring, såfremt der skal være tale om frihedsberøvelse. Så indtil regeringen kommer med noget andet, må vi gå ud fra, at højesteretsdommen fra 1959 stadig er gældende. Dertil kommer, at man i de forskellige statsretslæreboøger siden 1959 har fulgt Højesterets fortolkning. Så sent som i den kommenterede grundlov fra 2006 er det den, man lægger til grund. Regeringen er ikke kommet med en eneste statsretsekspert, der tilsidesætter den vurdering, som ligger fra dem, der har skrevet læreboerne, fra Højesteret og fra professor Henning Koch fra høringen, om, at der er tale om en frihedsberøvelse.

Den anden præmis, professor Henning Koch lagde til grund, var, at det er et grundlæggende retsprincip i en retsstat, at borgerne har friheds-